

UN RELLOTGE QUE NO HA DONAT LA TALLA

A diferència de la Nit de Nadal (càlida, íntima, familiar) la nit d'Any Nou, se'ns present més oberta, franca i un poc més disbauxada. Més propera a l'amistat i a la companyonia que no pas entregada exclusivament al cercle familiar.

Es per això que contrastant amb la nit nadalenca, l'entrada del nou any és motiu pel contacte, la festa i el desig compartit de joia i felicitat a pleret; desitjos que es concreten intensament a l'hora màgica del punt de les dotze. El trànsit oficial i estrena de Nou Any.

Fa alguns anys, personalment i després de veure com des de la T.V. catalana es retransmetien les campanades d'any nou (diversos llocs, diversos registres i diversos públics), pensava que pocs llocs com a Vic, amb la nostra immensa plaça oberta, serien un lloc tan idoni per a emetre en directe d'aquest event anual.

Falta la determinació i falta el caliu per tal que això sigui possible. Que Catalunya, visqui l'entrada d'any al compàs de la torre del rellotge de Vic, podria ser l'alternativa al pelegrinatge anual d'una retransmissió, sovint poc vistosa i anodina. Arribar a una celebració joiosa i compartida pels ciutadans que es troben al bell mig del mercadal i ofereixen els seus desitjos a la resta del país seria una fita esplèndida i un prestigi per la ciutat.

Per que això es pugui donar fan falta almenys dos requisits i el primer d'aquests és la gent: la que pot tenir la il·lusió de sortir per una estona del cau familiar o de la cita festiva particular per trobar-se amb d'altres ciutadans anònims que senten per la nostra ciutat i pel seu immens Mercadal una vibració especial que els porti a acudir a la cita compartida i joiosa d'aquesta nit màgica. No hi valen freds ni mandres i encara menys si tenim en compte el repte que suposa la coneguda dita nostrada "fred a Madrid, fred a la Plana de Vic". La convocatòria de la madrilenya "*Puerta del Sol*" és un bon exemple del caliu necessari per a aconseguir l'exclusiva de TV3 a casa nostra.

El segon dels requisits, és el rellotge. El lector dirà que ja el tenim i jo li respondré efectivament que és veritat, i esvelt per cert. Però abans d'acabar l'article amb consideracions tècniques li pregaré que em deixi fer un incís.

L'entrada del nou mil·lenni, la nit de traspàs cap al 2000, el Mercadal va ser un petit tast del que podria haver estat una convocatòria jovial i genial que ningú va fer. Malauradament els qui hi varem acudir no passàvem de la quarantena. La convocatòria d'enguany, inexistent també, fou a títol personal dels qui hi acudiren que, curiosament, superaren en nombre als de la nit del 2000 fins al punt d'arribar a la vuitantena de persones. Curiosament i inexplicablement, la majoria d'ells no pas precisament vigatans.

El que no vaig entendre, d'entrada, és per què un dels expectants celebradors duia a les mans una paella de nanses. Vaig suposar que venien d'un lloc on a manca d'un rellotge adient s'havien fet amb l'instrument precís per tal de amplificar degudament i amb estridència la sorollosa entrada del nou any. Quina sort que no es van deixar a casa l'eina alternativa, perquè el rellotge de Plaça, a l'hora en punt va fer un mutis i no va tocar. Oh ràbia i desencís pels que buscaven un moment d'eufòria compartida que es veié esmorteïda pel fracàs d'un instant sonorament tan esperatj.

No sé, ni sabré segurament, si el rellotge de Plaça duu algun mecanisme que desconnecta diàriament la sonoritat a partir de les deu o les onze de la nit. Dic això perquè l'endemà al matí, parlo del dimecres ú de gener, el primer dia de l'any 2003, el rellotge tocava quarts i hores a les nou i a les deu, com molt bé vaig poder sentir i escoltar "in situ". Crec, per altra banda, que els rellotges públics fan companyia als qui els costa agafar el son mentre amb el seu dringar mesurat van pautant les hores contribuint d'aquesta manera a endolcir algunes llargues nits d'insomni. El rellotge de Vic n'és l'excepció?

La pregunta del milió és la següent: com és que la nit del nou any el rellotge de Plaça no va tocar?. Si és per una disposició tècnica, l'entenc però no l'accepto en una data com la nit d'Any Nou. Si és per una fallada del mecanisme, la trobo lamentable en una avinentesa com la d'aquella nit.

Hi ha algú que tingui cura dels detalls de la casa o com sol passar sovint, i com diu l'adagi castellà *“el uno por el otro la casa sin barrer”*. Que em perdonin els responsables, que en aquest cas ho han estat ben poc; però una ciutat també es mesura pels detalls i un rellotge públic emblemàtic que no dona l'hora la nit d'Any Nou diu ben poc de bo d'aquells que administren el dia a dia de la ciutat; perquè per a mi, i penso que per a d'altres ciutadans igualment, els detalls també són importants.

Miquel S. Cañellas

Publicat a “El 9 Nou” (3 gener de 2003)

